

Titel: II. Udkast til Lov om Udgifterne i Skafferetspleien.

Citation: "II. Udkast til Lov om Udgifterne i Skafferetspleien.", i *1880/1881: Lovforslag*.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r08-shoot-chptrd1e42219/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: 1880/1881: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

II. Udskift til Lov om Udgifterne i Strafferetspleien.

Den gjældende Rets Regler om Udredelsen af Omloftningerne i kriminelle Sager, hvorefter disse i det Hele udredes af Kommunerne, trænge efter Kommissionens Mening i og for sig i flere Retninger til en Reform. Ikke blot synes det mindre rationelt og kun begrundet paa Forudsætninger, der forløbende ere bortfaldne, at de egentlige Delinkventomkostninger udredes af Kommunerne, efter som Retsbehandlingen i den kriminelle Retspleie ster ikke i disse, men i hele Samfundets Interesse, men heraf kommer, dels at de Regler, efter hvilke den enkelte Kommunes Forpligtelse til at bære Omloftningerne ved de kriminelle Sager afgjøres, ialfsald i mange Tilfælde lede til ubillige og haarde Resultater, dels at den nugældende Ordning lægger en uforsvømmelig Byrde paa Rådsherredene.

I saa henseende turde det være tilstrækkeligt, at minde om, at Delinkventomkostningerne udenfor København, hvor særlige Regler gjælde, og Bornholm, der har en for Rådsherredene og Landet særlig Ansvar, udredes af hvert Amtsrepartitionsfond for de i Amtets Landjurisdictioner foreskrevne Sager og af samtlige Amtets Rådsherred for de sammesteds forekommende Sager. Se Forordning 5te April 1793 § 3 og Forordning 15de September 1832 § 3, ff. Lov 20de Juni 1850 § 1 o., og at Børnethingsreglerne i kriminelle Sager medføre, at Omloftningerne, hvor der er Tale om Forsøgning af flere Forbrydere, begaaede i forskellige Jurisdictioner, skulle udredes af den Rådsherred, der paa det Sted, hvor den Gjerning, som har givet nærmest Anledning til Forsøgningen, er begaaet, har at bære slige Omloftninger, se Forordning 3de Juni 1746, Forordning 21de Mai 1751 §§ 6 og 7 og Forordning 29de November 1837 § 5. Hvor der kun er Spørgsmaal om enkelte Forbrydere, ser det maatte siges, at Forholdet nogenlunde vil jevne sig, men hvor Forsøgningen omfatter flere i forskellige Jurisdictioner begaaede Forbrydere, bliver Ordningen lettelig høist ubillig. Det er meget muligt, at den Gjerning, som har givet Anledning til Forsøgningen, er en ubetydelig Forbrydelse, der kun medfører saa Omloftninger, medens de andesteds begaaede Forbrydere, der blive indbragne under Sagen, ere af en saadan Beskaffenhed, at de paabyrde en Ræbde, som de ere ganske uretferdige, betydelige Udgifter. Ordningen lægger derhos saa at sige en Mælt paa de Jurisdictioner, der have særlig nidkjære eller dygtige Embedsmænd, som naar en Person er anholdt for en Forbrydelse, søge at faae andre af ham begaaede Forbrydere oplyste, idet denne Virksomhed har tilfølgende, at Jurisdictionens Rådsherred kommer til at bære de Omloftninger, som flyde af Underretten og Forsøgningen

af de i andre Ræbde begaaede Forbrydere. Endelig give de nugældende Regler paa Grund af de betydelige økonomiske Interesser, som knytte sig til Afgjørelsen af Børnethingsspørgsmaal, Anledning til hyppige Børnethingsstridigheder, hvis Afgjørelse forhaaler Sagen og forlanger de Sigtedes Fængsling, ligesom de ofte medføre, at Sagens Rådsmættelse maa gaa over til en anden Embedsmænd end den, som har ledet Underretten og herigennem er bleven fuldkommen bekendt med alle dens Omstændigheder. De ere derhos i og for sig saa uforsvømmelige, at de ofte frembyde Ræbdeligheder ved Afgjørelsen i de enkelte Tilfælde, som maa løses paa en mere eller mindre vilkaarlig Raade.

Hvad den anden Side af Ordningen angaar, nemlig Rådsherredenes Forpligtelse til at udrede Omloftningerne ved de sammesteds forekommende Sager, da turde det være almindelig anerkjendt, at Rådsherredene herved ere bleve i høi Grad bebyrdede, og Forslag, sigtende til heri at gjøre Forandring, ere gjentagne Gange bleve forelagte Landstinget (jfr. Rigsdagsstænden for 1870—71, Anhang A. Spalte 1705—8, Rigsdagsstænden for 1872—73, Anhang A. Spalte 1249—1320 og Rigsdagsstænden for 1874—75, Anhang A. Spalte 1829—30), men ere ikke komne til Afgjørelse, formentlig nærmest paa Grund af de Ræbdeligheder, som frembyde sig, naar kun en enkelt Del af det hele Indbegreb af Regler skal undergives en særlig Behandling.

Hvis det imidlertid fra disse Betragtninger, er det en Følge af Bestemmelserne i Udskiftet til Lov om Domsmagtens Ordning m. m., at man har troet ikke at kunne blive staaende ved de nugældende Regler. Efter det ommeldte Udskift vilde Landretsretterne komme til at omfatte flere Amter, og der vil jævnlig kunne blive Tale om Forsøgning ved Landretten under Et af forskellige Forbrydere, begaaede i forskellige Amter under samme Landretsretsrets. At dette ikke stemmer med Grundlovsbestemmelserne for den nuværende Ordning, er klart. Paa samme Raade maa Reglerne i Udskift til Lov om Strafferetspleien §§ 69 og 71 om, at Forsøgningen af en Sag kan gaa over fra et Børnething til et andet, og at Forsøgningen af flere Forbrydere kan drages sammen ved det betoemteste Børnething, formentlig føre til en Forandring. I det Hele træder den kriminelle Retspleies Interesser, og særlig den mundtlige Procedure, en Frihed i Valget af den Ret, ved hvilken den enkelte Sag eller Dele af samme behandles, der ikke vel lader sig forene med et System af Regler, i hvilket Spørgsmaalet om, ved hvilken Ret en Sag skal behandles, uundgaaeligt paavirkes af Hensynet til, hvilken Rådsherred med Sagen forbundne Omloftninger komme til at paabyrde, og om man end ikke tør benegte Muligheden af, at de nugældende Regler med den fornødne Bømpelse kunde gjøres anvendelige

ogfaa under den forandrede Retsspleie, er det dog afgjort, at det neppe kunde ske, uden at afføde betydelige Ulemper og Kansfælgeligheder, som der er saameget mindre Grund til at underkaste sig, som den nuværende Ordning, bortset fra, at den er tilloant, i Denhold til den oensfart Antydning eller vistnok ikke fra nogen Side anbefaler sig. Det lader sig neppe betvivle, at jo den Kommission, som har udarbejdet Processforslaget, bestemte man have forudset, at dens Forslag udenbivigt maatte føre til, at Statens fremtidige Stilling til Delin- tue tomloftninger maatte blive ikke liden forskjel- lig fra den hidtidige.

Kommissionen har, ledet af disse Betragt- ninger, forment at burde foreslå det hidtil fulgte Grundlag for Delinquenttomloftningernes Fordeling og gaa over til at foreslå, at de fremtidig over- tages af Statskassen, og har det, for det Resultat, hvortil man er kommen, heller ikke været uden Betværing, at der i Norge, som tidligere har haft den samme Ordning som vi, ved Lov af 17de December 1836 er foretaget en lignende For- andring, uden at videre Kansfælgeligheder vides at være opstaaet heraf.

Som det antydningens vil fremgaa af det Ovenstaaende, er imidlertid ikke Meningen, at samtlige Udgifter i Strafferetspleien skulle udredes af Statskassen. Ifølge Udsigt til Lov om Doms- magtens Ordning m. m. § 108 og 147, er det Landet, og, med Undtagelse af Lønning m. v. til Politimestrene og Politifullmægtigene, skulle Ud- gifterne til det udvænte Politif samt til Underrets- kredsenes Egn- og Arresthuse vedblive være kommunale, og heri har Kommissionen ikke troet at burde foreslå nogen Forandring. Ligesom det i hver Kreds organiserede Politif væsentligt maa siges at kunne Kredsen tilgode, hvorhos de Krav, der maa stilles til Politifstyrelsens Omfang, i sær- lig Grad bestemmes ved sædvlige Hensyn, saaledes tale praktiske Hensyn for at lade Kommunerne afholde Udgifterne til Egn- og Arresthuse. Tilveiebringelsen og Vedligeholdelsen af disse Byg- ninger har fra gammel Tid paakøillet Kommu- nerne, og der vilde, hvis de skulde overtages af Statskassen, dels opstaa indvilde og brøklomme Dagsregninger, dels fremkomme Kansfælgeligheder med Hensyn til disse Bygningers økonomiske Vedretelse. Deudten tjene Domsbygningerne oftest tillige til kommunale Niemeo.

Grundlaget for Ordningen efter Kommissio- nens Forslag er herefter det, at Kommunerne skulle bære Udgifterne dels til det underordnede Politifpersonale, dels til Indretningen og Vedligeholdelsen af Arresthuse med Inventarium, Op- varmning, Vedretning og Rengjøring og til Arre- stanternes Besøgning samt til Vedretning af de fornødne Retstokaler med Undtagelse af Lokalerne til Landsretterne. Samtlige øvrige Udgifter — der- under selvfølgelig ogsaa de nye Udgifter, som Processublastene ville medføre — skulle bær- es

af Staten, men dog saaledes, at Kommunerne, ligesom Tilfældet er i Norge, i Arresthusene skulle modtage Arrestanter mod derfor at erholde en sækket Betaling pr. Dag.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, til hvil- ket Belsb Udgifterne i Strafferetspleien, naar Processreformen gennemføres, ville løse op, og hvor stor en Del heraf der vil falde henholdsvis paa Statskassen og Kommunerne, skal foreløbig bemærkes, at det umuligt paa Forhaand lader sig beregne, hvor stort et Belsb de nye Udgifter, som Processublastet vil medføre, vil udgjøre. Til en Beregning af disse Udgifter, der ville bestaa i Rejsegodtgjærelse og Dagpenge til Landbrettens Personale i Anledning af Retens Møder udenfor dens Hovedsæde, Rejsegodtgjærelser til Narninger, Rejsegodtgjærelser og Dagpenge til Statsanflage- ren, Rejsegodtgjærelser og Lærpenge til Båner og Egn- og Egnsmænd m. m., saaves de for- nævnte Forudsætninger. Hvad angaar de Udgif- ter, der nu udredes af Kommunerne til Justits- og Politistævnet, skal derhos fremhæves, at ogsaa disse efter Processreformens Gennemførelse ville forøges formentlig ikke liden, i hvilken Henseende man skal henlede Opmærksomheden paa, at Politi- styrken efter Udsigt til Lov om Domsmagtens Ordning m. m. betydelig skal forøges. Ifølge de Indberetninger, som paa Foranledning af Kom- missionen ere blevene indsendte fra samtlige Amt- er, have de af Amtrepartitionsfondene (derunder den for Kjøbstæderne og Landet sættes Amtsfond paa Bornholm) i Regnskabsaaret 1876—77 udredede Udgifter til Egn- og Arresthuse udgjort

	134,703 Kr. 30 Ø.
Lønninger og Emolumenter til	
Politibetjente	136,897 — 61 —
Delinquenttomloftninger	118,230 — 41 —
Udgifter til udsundne Perso- ner	8,165 — 52 —
Befordringsudgifter	33,788 — 66 —
Lønning til Retvoldner	44,594 — 61 —
Salt	476,370 Kr. 11 Ø.

I Kalenderaaret 1876 er der derhos af samtlige Landets Kjøbstæder (med Undtagelse af Kjøb- stæderne paa Bornholm) udredet:

Udgifter til Egn- og Arrest- huse	44,783 Kr. 50 Ø.
Lønninger til Politibetjente	165,785 — 04 —
Delinquenttomloftninger	48,135 — 46 —
Lønninger til Retvoldner	15,632 — 12 —
Salt	274,336 Kr. 12 Ø.

Alf de ommeldte Udgifter ville Lønningerne til Retvoldnerne bortfalde, da Retvoldnerinstitution- nen vil opføre med Processreformen; Udgifterne

til Thing- og Arresthuse samt Lønningerne til Politibetjente vil i Forhold til det ovenfor Bemærkede vedblive at være kommunale, hvorimod de øvrige Udgifter vil komme til at påaavise Statskassen.

Naar man nu paa den ene Side ser bort fra de nye Udgifter, som den forandrede Retspleie medfører ved de kriminelle Retsføger, og som helt falde Statskassen til Last, og paa den anden Side fra de for Liden ikke anstændige Udgifter til Andretning og Vælgelsholdelse af Politistationer, der skulle bære af Kommunerne, hvilke Udgifter især, naar Stationerne først ere indrettede, ikke kunne løse op til noget stort Belsøb aarligt, vil Forholdet mellem de Udgifter, der efter Kommissionens Forslag falde henholdsvis paa Staten og paa Kommunen omtrent stille sig saaledes, naar Udgifterne i Finantsaaret 1876—77 lægges til Grund paa den ene Side for Udgiften til Thing- og Arresthuse, paa den anden Side til egentlige Delinquentomsorgninger:

Paa Staten falde de egentlige Delinquentomsorgninger med 208,318 Kr.

Paa Kommunerne:

- 1) Udgifter til Thing- og Arresthuse 179,486 Kr.
 - 2) Udgifter til Politier*) 558,800 —
- 736,286 —

Det viser sig herefter, at den paa Kommunerne fallende Byrde omtrent vil være den samme som den nuværende (efter det ovenfor Anførte beløber den for 1876—77 for Kjøbstæder og Land, bortset fra Kjøbenhavn, 750,706 Kr.).

I Forhold til det tidligere Bemærkede er det i Udvalget § 1 foresat, at de Udgifter, som vedblivende skulle være kommunale, vil være at udrede af Amtsrepartitionsfondene og de indenfor Amtsrepartitionsfondene liggende Kjøbstæder i Forhold til Folkemængden, paa Bornholm af den for Kjøbstæder og Land fælles Amtsfond. Udgifterne til den kriminelle Retspleie, der for Liden falde paa Kjøbstæderne med et Belsøb af c. 1 Kr. 22 Øre

*) Man er herved gaaet ud fra, at der, bortset fra Kjøbenhavn, naar Høllestillingen af 1870, som man har maattet benytte, lægges til Grund, i 55 Politikredse vil være at lønne 42 Overbetjente, 129 gaaende Politibetjente og 229 ridende Politibetjente. For Overbetjentens Vedkomme har man regnet Lønning og Uniformering gennemsnitlig til 1,700 Kr. for hver, for Politibetjentens Vedkomme har man regnet til Lønning og Uniformering gennemsnitlig 1,100 Kr. for hver og til Hæstehold for de beredne Politibetjente 400 Kr. for hver.

pr. Individ, medens de for Landets Vedkomme kun udgjøre c. 0,35 Øre pr. Individ, vil herefter, saakomt Kommissionens Forslag sølges, beløbe overalt c. 0,46 Øre pr. Individ. Med Hensyn til selve de Udgifter, som skulle udredes af Amtsrepartitionsfondene og Kjøbstæderne, bemærkes, at forsaavidt der i § 1 Litr. a er nævnt „den minimale Politistyrke“, er det herved selvfølgelig ikke Meningen, at ikke ogsaa Udgifterne til den mulig større Politistyrke paa de enkelte Stæder skulle være kommunale. Men Spørgsmaalet, om og hvorvidt Politistyrken i det enkelte Distrikt skal sørges udover den minimale, beror paa, at den kommunale Bestyrelse for dette Distrikt samtykker i Udvidelsen, se Udvalget til Lov om Domsmagtens Ordning m. m. § 108 Litr. 2, 3die Stykke i Slutningen, og Udgifterne hertil maa da selvfølgelig bære af Distriktet og kunne ikke komme ind under den Fordeling paa større Kredse, som Loven hjemler for den minimale Styrke.

Hvorvel det er Meningen, at Statskassen skal bære Udgifterne ved Anholdtes samt Varetægts- og Straffangens Underholdning og Forpleining, har man af praktiske Hensyn forment, at disse Udgifter dog kun bør afholdes af Statskassen paa den Naade, at der for hver af de i Underretstretens Anholdteslokaliteter og Arresthuse henfaldende Anholdte og Varetægts- eller Straffanger erlægges en ved Loven fastsat Betaling pr. Dag, der er den samme overalt. Paa denne Naade er ogsaa Forholdet ordnet i Norge, og foruden til de Bonsteligheeder, som Regnskabsførelsen med saadanne Udgifter vil medføre for Staten, naar de skulle afholdes af Statskassen efter Regning, er der ved Forslaget ogsaa taget Hensyn til, at der ellers neppe af de Redlige Myndigheder vil blive fort en saa nøie Kontrol med Betsbeneds Anvendelse eller taget de Besparelshensyn, som Tilfældet vil blive, naar Udgiften udover en vis Grænse vil falde de Redlige Kasser til Last. Man er især gaaet ud fra, at det i Forslaget opstillede Bedrøp, saalange Betsbeneds ikke væsentlig forandre sig, virkelig svare til den Udgift, som en Varetægtsfanges Underholdning og Forpleining medfører, saa at der regelmæssigt ikke vil falde nogen Udgift paa Kommunerne.

Bestemmelsen i § 2 om, at Forpleiningen selv skal ydes in natura, gælder for Liden kun Vædrationen, men ikke Middagsmaden, jfr. Plakat 7de Januar 1819. Den forandrede Regel er grundet væsentlig i de Vanskeligheder og Misligheder, der kunne opstaa, naar Bespisningen er overtaget som en Helhed, i. Ex. af Arrestforvareren. Det skjøntes derhos ikke rettere, end at den, som er formuende nok til selv at sørge for sin Bespisning og foretrækker dette, ikke har noget billigt Krav paa at erholde et Bidrag hertil.

I Sygdomstilfælde ville Udgifterne falde aldeles forfærdigt og vilkaarligt, og disse bør derfor ikke følge Reglen i § 1 Litra d, ligesom der ikke heller kan forstaaes nogen Sag herfor.

§ 3 indeholder Overbreglen om, at samtlige Udgifter i Strafferetspleien med Undtagelse af de ubetydelige nævnte skulle afholdes af Statskassen. Bederlaget for de i § 1 Litra d ommeldte Anholdte samt Varetægts- og Straffanger er sat efter Gjennemsnittet af, hvad der ialtsald udenfor Kjøbenhavn nu medgaaer til den reglementerede Underholdning. Paa Grund af Stigen og Falden i Priserne maa dette Bederlag vel i Tidens Løb undergaa Forandringer, men Kommissionen har dog ikke anset det for heldigt af denne Grund at indføre en Revisionsklausul i Paragrafen, da det er meget muligt, at en Revision til den fastsatte Tid vilde vise sig unødvendig. Efter Kommissionens Mening turde det være det Retteste, at der først foreslaas en Forandring i Bederlaget, naar en virkelig Krang hertil maatte vise sig. Realen om frugtommelige og diegivende Kvinder stemmer med Bestemmelsen i Straffelovens § 23 i Tilværing. Ved Paragrafens Indhold opretholdes især sig selv sigelig det hele System af Regler, der gennem lange Tider har dannet sig baade med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Udgifter der ere at anse for Delinkventomkostninger og med Hensyn til Spørgsmaalet om Udgifternes Størrelse, forsaavidt denne kan være Gjenstand for sætte Regler. Et ikke ringe Spilleum er i saa Henseende ganske vist overladt Administrationen, særligt de i Strafferetspleien virkende Myndigheder. Men ved Lov af fastsatte nye Bestemmelser for Enkeltvederne i saa Henseende vil formentlig vise sig aldeles ugjældigt, naar ikke Strafferetspleien, særligt den Virksomhed, som maa udføres til Efterporing af Forordydelser, skal indføres ved Vaand, der kunne lægge de betænkelige Hindringer indeen i nævnte Tilfælde for en virksom og energisk Strafferetspleie.

Vedens alle Befordringsudgifter i Delinkventomkostninger i Kjøbstadene henhøre til Delinkventomkostningerne, se Ranc. Cir. af 3die Februar 1829 og Justitsministeriets Skrivelse af 12te April 1849, er Befordring i Strafferetspleiens Tjeneste i Landjurisdiktionerne Amtsdirektør, se Forordningen af 26de Juni 1844 § 4 Nr. 3 Litra a-c., § 4 Nr. 6, § 4 Nr. 7 Litra d-f. og § 4 Nr. 11 og 12. En Bestemmelse, som den i Udløstets § 5 er derfor nødvendig. Det bliver efter det ovenfor Bemærkede selvsigelig Statskassen, som maa bære Udgifterne til Befordring, hvad enten dette nu sker ved Betaling af Leien for Befordringen i det enkelte Tilfælde, eller der ved Embedsmændene et aarligt Bederlag for selv at sørge for deres Befordring. Det kan imidlertid tænkes muligt, at der til visse Tider paa næret ikke paa Landet kan erholdes de stielikkelig

forudsede Befordringsmidler, uden ialtsald med en urimelig høj Betaling, og Kommissionen har derfor anset det for nødvendigt at foreslaa, at Kjøret og Budsendelser ved ridende Bud, som ere nødvendige i Strafferetspleiens Tjeneste, skulle, forsaavidt behørig Befordring eller Budsendelse ikke i betimelig Tid kunne faas for en passende Betaling, kunne fordrø afgione in natura efter Reglerne for Sognereiser, dog med saadan Betaling af Statskassen, som Amtmanden skjønner at være passende.

I Kjøbenhavn udreder Kommunen alle Delinkventomkostninger og den første Del af de øvrige Omkostninger ved den kriminelle Retspleie mod et aarligt Tilskud af Statskassen, se Lov af 11te Februar 1863 § 17, jfr. Forordningen af 28de Februar 1845 § 25. Naar Kommissionen for Kjøbenhavns Bedkommende nu har troet at burde henvise Ordningen af de herhen hørende Forhold til en særlig Lov, ligger Grunden hertil ikke deri, at man har antaget, at de Grundforordninger, som Forslaget opstiller for det øvrige Land, i og for sig skulde være uanvendelige for Kjøbenhavns Bedkommende. Navnlig har man ikke næret Tvivl om, at jo ogsaa Kjøbenhavn selv bør sørge for de i Forslagets § 1 Litra b. og c. omhandlede Udgifter samt med Hensyn til de i Litra d. omhandlede Udgifter være undergivet samme Forpligtelse som det øvrige Land, Alt saaledes, at Kjøbenhavn, som hithil dannet en egen Reginingskreds med Hensyn til de nævnte Udgifter. Forsaavidt derimod angaar de i § 1 Litra a. ommeldte Udgifter, gjøre de særlige Hensyn, som formentlig væsentlig have foranlediget det aarlige Tilskud af Statskassen ifølge Lov af 11te Februar 1863 § 17 sig fremdeles gjældende, og hvad disse angaar, saamer Kommissionen, særligt henjet til, at Polititredsen for Kjøbenhavn skal udvides betydeligt, de nødvendige Forudsætninger til Bepoerelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt og i hvilket Omfang Staten bør tilstøbe til Polititudgifterne, et Spørgsmaal, som formentlig naturligt henvises til de Drøftelser og Forhandlinger, som maa gaa forud for den i Udløst til Lov om Domsmagtens Ordning § 107 bebudede særlige Lov.

Reglen i § 7, 1ste Stykke, stemmer med den gjældende Ret, se Reskript af 27de April 1739 § 2 og Reskript 29de Mai 1824, jfr. Ranc. Skr. 3die August 1830, 1ste Oktober 1839 og Justitsministerens Skrivelse 20de Juni 1850. Forstærkerne med Hensyn til Regnskabsafregning egne sig formentlig bedst til at ordnes ad administrativt Ve.

Ifølge Udløst til Lov om Strafferetspleien § 475 er den Sigtede, der findes skyldig, pligtig at erstatte det Offentlige de paaførte Udgifter. Som det fremgaar af Paragrafens sidste Stille, og som ogsaa udtalt i Retoverne hertil, kan her til imidlertid kun henregnes de Udgifter, der sør-

anlediges ved den enkelte Sag, og ikke saadanne, som hidrører ved den almindelige Organisation af de i Straffesager virksomme Myndigheder. Det er heraf en Følge, at der ikke kan være Spørgsmaal om at fordre nogen Del af de i Udkaldets § 1 Litra a - c, nævnte Udgifter refunderede af Domsældte, alene maatte med Undtagelse af Udgifterne til Besøgning, der efter den gjældende Ret kunne fordres erstatte af den Skyldige. Reberns det kunde synes principielt rigtigt at lade samtlige de ved den enkelte Sag foranledigede Udgifter refunderede af den Skyldige, har Kommissionen dog af praktiske Hensyn troet heri at burde gjøre nogle Indskrænkninger. Hvad saaledes angaar de i § 1 Litra d, nævnte Udgifter samt Udgifterne ved den enkelte Person's Ophold i Straffeanstalten, da vil det medføre store

Bidragstigheder at foretage de fornødne Udregninger i saa Henseende, og for praktisk Betydning vil den foresatte Regel ikke have. Det Samme gjælder de ovenfor nævnte Udgifter til Besøgning. Med Hensyn til Udgifterne ved Hjemfærelse fra Statens Straffeanstalter, der efter den gjældende Ret afholdes af Straffeanstaltens Kasse, se Lov af 14de Marts 1867 § 3, da synes det ogsaa naturligt, at disse ikke kunne fordres godtgjorte. Ligeledes finder Kommissionen Reglen om, at Udgifterne til Execution af Dødsstraf ikke kunne fordres refunderede af Domsældtes Bo, hvilken Regel er optagen fra den norske Lov af 8de Mai 1869, naturlig.

Reglen i § 8, 2det Stykke, kunde være selvfølgelig.

Kjøbenhavn, i Mai 1880.

Ricarb. Lange. Bache. Blichingsberg. Poulsen.

Udkast til Lov
om
Retsafgifter.

Første Afsnit.

Almindelige Bestemmelser om Retsafgifter.

§ 1.

Retsafgifter blive for Fremtiden kun at erlægge i de i denne Lov angivne Tilfælde og med de i samme fastsatte Beløb.

§ 2.

Den Part, hvis Afgiftspligt skal bestemmes, kan, forsaavidt han ikke anerkender Retsskriverens Paastand i saa Henseende, under Sagtagelse af de i Lov om den borgerlige Retsspleie § 89, 2det Stykke, foreskrevne Former, begjære Spørgsmaalet afgjort ved Hjælpelse af den Ret, som behandler den paagjældende Sag. Dervedes den Retshandling, for hvilken Afgiften skal bestemmes, ikke af Retsskriveren, eller forestaar denne selv den paagjældende Retshandling, har den Ret eller Retsmedsmand, som forestaar den paagjældende Retshandling, i Embedsmedfør at træffe Afgjørelse om Afgiftspligten. Med Hensyn til Spørgsmaal om Ligningsafgiftens Beregning forholdes dog efter Reglen i § 60.

Hærend Afgjørelse træffes, indhentes vedkommende Ret eller Retsmedsmand de Erklæringer og yderligere Oplysninger, som efter Omstændighederne maatte findes fornødne. Afgjørelsen kan i Embeds Medfør forandres af den Ret eller Retsmedsmand, som har truffet den.

Imod den truffne Afgjørelse kan der saavel paa Statsassens Begne som af den Part, hvis Afgiftspligt er Ogenstand for Afgjørelsen, indbringes Bepoering efter de i Lov om den borgerlige Retsspleie herom givne almindelige Regler.

§ 3.

Alle Retsafgifter blive — under Sagtagelse af de i det Følgende for enkelte Afgifter givne særlige Regler — at erlægge forinden Foretagelsen af de Retshandlinger, der medføre Afgiftspligten, dog det Offentliges Ret til at fremsætte Efterkrav forbeholden.

Derhos kan Foretagelsen af saadanne Retshandlinger, som medføre Udblag, betinges af, at Reforrenten forud tilvejebringer Dækning for de dertil medgaaende Udgifter.

§ 4.

Forsaavidt Retsafgifterne beregnes i Forhold til Ogenstandens Verdi, ere Parterne pligtige striflig at opgive Verdien saa nøjagtig som muligt. Opgivelsen bliver efter Omstændighederne at berigtige under Sagens Drift. Alle Spørgsmaal om Verdberegningen afgjøres overensstemmende med § 2, hvorved i saubent Fald Reglen i Lov om den borgerlige Retsspleie § 9, 1ste Stykke, kommer til Anvendelse.